

DE WARE BETEKENIS VAN DJIHAAD

Voorwoord

Een van de grootste misvattingen die verspreid wordt over de edele religie van de islam, is de valse propaganda dat islam gelijkstaat aan oorlog, door zijn aanhangers aan te sporen met het zwaard tegen niet-moslims te vechten om hen tot het geloof te bekeren. Het droevige feit is dat deze laster niet alleen door niet-moslims wordt rondverspreid, die echt of opzettelijk onwetend kunnen zijn, maar ook door moslimgeleerden, geestelijken en religieuze 'godgeleerden', die beter zouden moeten weten dan ongegrond hun eigen godsdienst te belasteren en zo hun vijanden een voedingsbodem te geven, die hun eigen snode en heimelijke motieven hebben tegen onze godsdienst.

De Muslim Literary Trust van Trinidad and Tobago heeft met dit boekje ten doel deze misvatting recht te zetten, alsook een juist beeld te verschaffen van de werkelijke betekenis van djihaad, die, wanneer het door de moslims wordt nagevolgd, ertoe zal bijdragen dat de profetie van de Heilige Koran zal worden vervuld: *Hij is het Die Zijn Boodschapper met de leiding en de Godsdienst van de Waarheid heeft gezonden, zodat Hij die over alle godsdiensten zal doen zegevieren, hoewel de polytheïsten afkerig zijn* (61:9).

Het zal ook niet-moslims hulp bieden, die met ruimdenkendheid de Heilige Koran bestuderen om achter de werkelijke betekenis van djihaad te komen, en zal misschien ook hun geestelijk leven verrijken met de hemelse concepten die op deze pagina's worden afgeschilderd.

Het boekje begint met een inleiding die uit *De religie van de islam* van Maulana Muhammad Ali is genomen, waarna het hoofdonderwerp wordt ingeleid: een [Nederlandse vertaling van de Engelse] vertaling uit het Oerdoe van de essay *The British Government and Djihaad*, door de Imam des Tijds, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad sahib, welke in 1900 aan de Britse overheid werd gepresenteerd. In deze essay verheldert de Imam de geschiedenis en de ware aard van djihaad, niet alleen ten behoeve van de Britse regering, maar ook van de Amerikaanse regering van die tijd en alle andere regeringen op de wereld voor alle tijden. Hij heeft ook enkele aanbevelingen gedaan om vrede te verzekeren tussen moslims en niet-moslims.

Daarna is er als supplement enig materiaal genomen uit *The Ahmadiyya Case*, dat verdere informatie geeft over djihaad in de Heilige Koran en de Hadies, en andere uitspraken van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad sahib over het onderwerp.

Enayat Mohammed

Voorzitter

Muslim Literary Trust van Trinidad and Tobago

INLEIDING

De betekenis van djihaad

“Er heerst een grote misvatting met betrekking tot de plicht tot djihaad in de islam, doordat aangenomen wordt dat djihaad synoniem is met *oorlog*, en zelfs de grootste onderzoeksgeleerden in Europa hebben niet de moeite genomen om een woordenboek van de Arabische taal te raadplegen, of zich tot de Koran te wenden, om achter de werkelijke betekenis van dit woord te komen. Dit onjuiste begrip is zo wijdverspreid, dat een geleerde van reputatie als A.J. Wensinck bij het samenstellen van een register van de Hadies, *A Handbook of Early Muhammadan Tradition*, geen enkele verwijzing geeft onder het woord djihaad, en voor de lezer het woord *oorlog* aangeeft, alsof deze twee synonieme termen zijn.

De *Encyclopaedia of Islam* gaat zelfs verder en vangt het artikel over djihaad als volgt aan: “De verspreiding van de islam via wapens is een religieuze plicht voor moslims in het algemeen”, alsof djihaad niet alleen *oorlog* betekent, maar zelfs *oorlog gevoerd voor de propagatie van de islam*.

Klein doet in *The Religion of Islam* een soortgelijke uitspraak: “*Djihaad*. – Het vechten tegen ongelovigen met het doel hen tot de islam over te halen, hetzij hen te onderwerpen en uit te roeien in geval zij weigeren moslims te worden, en de islam te doen verspreiden en te zegevieren over alle godsdiensten wordt als een heilige plicht van de moslimgemeenschap beschouwd”.

Indien een van deze knappe geleerden de moeite had genomen een alledaags woordenboek van de Arabische taal te raadplegen, zou hij nooit zo’n flagrant verkeerde uitspraak hebben gedaan. Het woord *djihaad* is afgeleid van *jahd* of *juhd*, wat betekent *bekwaamheid, inspanning of kracht*, en *djihaad* en *mujahida* betekenen *zijn kracht aanwenden in het verdrijven van een vijand* (R).

Dezelfde autoriteit gaat verder met te zeggen: “*Djihaad* bestaat uit drie soorten: nl. het voeren van een strijd: 1. tegen een zichtbare vijand, 2. tegen de duivel, en 3. tegen de eigen ik (*nafs*). Volgens een andere autoriteit betekent djihaad *het vechten tegen ongelovigen en dat is een intensieve vorm (mubalaghah)*, en *zich inspannen tot het uiterste van zijn vermogens en kracht, of het nu door woord (qaul) is of door daad (fi'l)* (N).

Een derde autoriteit geeft de volgende betekenis: “*Djihaad*, inf. n. van *djahada*, wat in de juiste zin betekent *het gebruiken of uitoefenen van iemands uiterste kracht, inspanningen, moeite, of vermogens, bij het strijden tegen een voorwerp van afkeuring*; en dit bestaat uit drie soorten, namelijk een zichtbare vijand, de duivel, en de eigen ik; waarbij deze alle drie omvat worden door het woord zoals gebezigd in de Kur. Xxii. 77” (L.L.).

Djihaad is daarom verre van synoniem met oorlog, terwijl de betekenis van “oorlog gevoerd voor de propagatie van de islam”, die de Europese schrijvers als de betekenis van djihaad veronderstellen, evenzo vreemd is aan de Arabische taal, als aan de leringen van de Koran.”

(Maulana Muhammad Ali, *De religie van de islam*)

De verspreiding van de islam door geweld

“De propagatie van de islam is zonder twijfel een religieuze plicht voor iedere ware moslim, die het voorbeeld van de Profeet moet volgen, maar “de verspreiding van de islam door geweld” is iets waarvan men geen spoor kan aantreffen in de Koran.

Het Heilige Boek legt aan de andere kant in duidelijke woorden de tegengestelde lering neer. *Er is geen dwang in de godsdienst*, en de reden daarvoor is toegevoegd: *De rechte weg is duidelijk onderscheiden van dwaling* (2:256). Dit vers werd geopenbaard nadat er toestemming tot oorlog was gegeven, en het staat derhalve vast dat de toestemming tot vechten geen verband houdt met het prediken van de godsdienst.

Dat de Koran nooit een dergelijke lering heeft onderwezen, noch dat de Profeet ooit zo erover heeft gedacht, is een feit dat de Westerse gedachte langzamerhand begint te beseffen. Na zijn artikel over djihaad met de uitspraak begonnen te hebben dat “de verspreiding van de islam via wapens een religieuze plicht voor moslims in het algemeen is”, plaatst D. B. Macdonald, de schrijver van het artikel in de *Encyclopedia of Islam*, in zekere zin vraagtekens bij de juistheid van zijn eigen bewering door verder te stellen dat er in de Koran niets staat wat dit bevestigt, en dat dit concept zelfs niet in de gedachte van de Profeet aanwezig was: “In de Mekkaanse *Sura's* van de Kur'an wordt er geduld bij aanval onderwezen; er was geen andere houding mogelijk. Maar in Medina komt het recht om aanvallen te weerstaan naar boven, en langzamerhand werd het een voorgeschreven plicht om tegen de vijandige Mekkaners te vechten en hen te onderwerpen. Betwijfeld kan worden of Mohammed zelf erkende dat zijn houding inhield een gestage en niet uitgelokte oorlog tegen de ongelovige wereld totdat zij aan de islam onderworpen was. De Tradities zijn duidelijk over dit punt, maar de Koranische passages spreken altijd van ongelovigen, die onderworpen moeten worden, als gevaarlijk of zonder geloof.”

Hier wordt duidelijk toegegeven dat de Koran geen oorlogvoering tegen alle ongelovigen beveelt om hen aan de islam te onderwerpen, noch dat de Profeet een dergelijke gedachte koesterde. De logische consequentie van deze toegeving is dat de

authentieke tradities een dergelijke lering niet kunnen opdringen, want een traditie (hadies) legt een gezegde van de Profeet vast. En als de Koran en de Profeet nooit een dergelijke lering hebben onderwezen, hoe kan men dan zeggen dat het een religieuze plicht van moslims is? Er is kennelijk een strijd gaande in de gedachte van de schrijver tussen vooraf opgevatte ideeën en een reële feitenkennis.”
(Ibid., p. ...)

DE BRITSE REGERING EN DJIHAAD

Het vraagstuk van djihaad en de gedachtegang erachter, alsook de juiste betekenis ervan, is zo'n gecompliceerde en subtiele zaak, dat vele mensen in deze tijd en zelfs die van vroegere tijden, als gevolg van een gebrek aan een juiste kennis ervan, ernstige fouten hebben gemaakt bij hun interpretatie ervan. Uit diepe gevoelens van schaamte en verlegenheid zijn we dus gedwongen toe te geven, dat de lasteraars van de islam, vanwege deze fouten, een gemakkelijke gelegenheid hebben gevonden om de zuivere en heilige religie van de islam te bekladden, die, bovendien, een spiegel is van de natuurwetten en een onvervalste manifestatie van de glorie van de Ware Levende God.

We moeten begrijpen dat het woord *djihaad* afgeleid is van het woord *juhd*, wat *zich inspannen* betekent, en in figuurlijke zin wordt het vervolgens gebruikt om godsdienstoorlogen aan te duiden. Het lijkt dat het woord *yuddah*, dat de hindoes gebruiken in de betekenis van *oorlogen*, in werkelijkheid een verbasterde variant is van *djihaad* of *juhd*. Aangezien het Arabisch de moeder aller talen is en alle talen daarvan afgeleid zijn, is als gevolg daarvan het woord *yuddah*, dat oorlogen aanduidt in het Sanskriet, in feite *juhd* of *djihaad*, waarbij de *j* in het Arabisch in *y* is veranderd in het Sanskriet, en door een verdere vervorming is de *d* verdubbeld, wat geresulteerd heeft in *yuddah*.

Welnu, het is mijn bedoeling de volgende punten op te helderen:

1. Waarom was er in de islam een noodzaak voor djihaad? en
2. Wat is djihaad in werkelijkheid?

We moeten duidelijk genoeg maken dat de islam vanaf zijn allereerste begin met overweldigende moeilijkheden te kampen had en dat alle volken er vijandig tegenover begonnen te staan. Het is een bekend feit dat wanneer Allah een profeet of een boodschapper aanstelt en zijn kersverse gemeenschap de deugd van rechtschapenheid tentoonspreidt en moedig en vooruitstrevend is, dan wordt er stellig met betrekking tot deze groep een soort van afgunst en kwaadwilligheid opgewekt in de harten van haar tijdgenoten. Deze intense kwaadwilligheid kan men in het bijzonder aanschouwen bij de leiders (*ulama*) van elke religieuze groep en bij de bewakers van de graftomben van heiligen (*gaddi nashin*). Dit komt omdat die man Gods een bedreiging vormt voor hun inkomen en hun aanzien. Hun discipelen beginnen nu uit hun klauwen te ontsnappen, omdat ze nu in deze godvruchtige persoon alle voortreffelijkheden van geloof, zeden en kennis hebben gevonden.

Als gevolg daarvan beginnen mensen met intelligentie en inzicht nu te beseffen dat deze zogenaamde godgeleerden niet de eer waardig zijn die aan hun wordt geschonken wat betreft hun superioriteit in kennis, rechtschapenheid en matigheid. Verder verdienen ze nu niet meer de pompeuze titels die hen worden toegekend, zoals 'Ster van de *Ummah*', of 'Zon van de *Ummah*', of 'Meest Eerwaardige aller Leiders', etc. Vandaar dat de intelligentsia om deze redenen zich van hun beginnen af te keren, omdat ze hun geloof niet wensen te schaden. Vanwege deze verliezen koestert deze klasse van religieuze leiders en hoofdmannen dus noodzakelijkerwijze altijd een diepe nijd tegenover de profeten en boodschappers van God. De reden hiervoor is dat wanneer de profeten en de door God aangestelden hun intrede doen op aarde, worden deze leiders op hardhandige wijze ontmaskerd, omdat ze in werkelijkheid onbekwaam zijn en zeer weinig geestelijk licht bezitten. Hun vijandigheid tegenover de profeten en de rechtschapenen is slechts het gevolg van hun egoïstische verlangens en, door complete slaven te zijn van hun lage begeerten, denken ze alleen aan het smeden van schadelijke plannen tegen de rechtschapenen.

Bij vele gelegenheden voelen ze echter in het diepst van hun hart dat ze de toorn van Allah hebben afgeroepen vanwege hun onrechtmatige vervolging van een zuiverhartige dienaar van de Almachtige. De daden waar zij zich voortdurend aan overgeven voor kwade doeleinden blijven aan hen de schuldige toestand van hun hart openbaren.

Echter, het laaiende vuur van hun nijd sleept hen meer en meer naar de diepe afgrond van vijandigheid. Deze waren de redenen waarom de polytheïsten en de knappe geleerden van de joden en de christenen in de tijd van de Heilige Profeet niet alleen beroofd waren van het accepteren van het pad, maar ook bittere tegenstanders daarvan werden. Als gevolg daarvan werd hun gedachte in beslag genomen door hoe de islam van de aardbodem weg te vagen. Daar de moslims in de vroege dagen van de islam klein in aantal waren, behandelden hun tegenstanders hen, d.i. de metgezellen van de Heilige Profeet, met grote vijandigheid, omdat zij aangespoord werden door een arrogantie, die op natuurlijke wijze het hart en de gedachte binnendringt van groepen, die zichzelf superieur achten aan andere gemeenschappen, vanwege hun grote bezittingen en rijkdommen, hun grote aanhang, en hun eer en rang in de ogen van de gemeenschap. Nimmer wensten ze dat deze hemelse plant van de islam op de aarde zou worden gevestigd.

Aan de andere kant lieten ze geen middel onbeproefd om de rechtschappen gelovigen te vernietigen, en er was geen mishandeling gering genoeg voor hen, welke geen deel uitmaakte van hun arsenaal.

Ze koesterden grote vrees dat deze godsdienst vaste voet zou krijgen en vooruitgang zou boeken en zo de oorzaak van de vernietiging van hun eigen godsdienst zou worden. Door deze ongerustheid, die zich op een angstwekkende wijze in hun harten herbergde, begingen ze buitengewoon wrede en tirannieke misdaden en vernietigden ze vele moslims op de meest vreselijke manieren denkbaar. Deze vervolging strekte zich onverminderd over een lange periode van dertien jaar uit, gedurende welke tijd de trouwe dienaren van God en de trots der mensheid ongenadig in stukken werden gehakt door de zwaarden van deze slechte beesten. Zelfs weeskinderen, weerloze mensen en arme vrouwen werden in de straten en stegen afgeslacht.

Zelfs toen werd, onder Allahs gebod, met klem benadrukt dat kwaad niet met kwaad beantwoord mag worden, en derhalve legden de gekozen rechtschappen zich bij dit bevel neer. De straten waren roodgekleurd met hun bloed, maar zij slaakten zelfs geen woord van klacht. Ze werden als offerdieren geslacht, maar er ontsnapte zelfs geen zucht van hun lippen. De Heilige Profeet, ontelbare zegeningen van de hemel en de aarde zij met hem, werd meerdere malen met stenen bekogeld en was met bloed besmeurd, maar die berg van oprechtheid en ijzeren vastberadenheid verdroeg al die verwondingen met een open hart, vol liefde voor zijn vijanden. Ironisch genoeg diende dit geduldige en lankmoedige gedrag slechts tot een toename van de baldadige kwaaddoenerij van zijn vijanden met elke dag die verstreek, en ze beschouwden deze heilige gemeenschap als hun prooi.

Toen werd God, Die geen wreedheid en genadeloosheid op de aarde wenst zodat de grenzen worden overschreden, bezorgd om Zijn vervolgte dienaren en Zijn toorn tegen de slechten werd ontstoken. Hierdoor deelde Hij Zijn onderdrukte dienaren via Zijn zuivere woorden geopenbaard in de Heilige Koran mede, dat Hij zeer goed op de hoogte was van wat hen overkwam en dat Hij hen nu toestemming gaf om terug te slaan, want Hij, de Almachtige God, zou het niet toestaan dat de vervolgers er ongestraft vanaf kwamen.

De specifieke passage van dit gebod, die nog steeds in de Heilige Koran aanwezig is, loopt als volgt: *Toestemming (om te vechten) wordt gegeven aan degenen tegen wie oorlog wordt gevoerd, omdat zij worden onderdrukt. En zeker is Allah in staat hen bij te staan. Zij die uit hun huizen zijn verdreven zonder een rechtvaardige reden ... (22:39-40)*

Maar deze toestemming was begrensd door de omstandigheden van de tijd en was nimmer als algemene regel bedoeld. In plaats daarvan was het eigen aan de tijd, toen degenen die de schoot van de islam binnentraden als geiten en schapen werden geslacht. Het is echter betreurenswaardig dat na de periode van het profeetschap en de *khilafat* (opvolgerschap) de mensen ernstige fouten begonnen te maken in hun interpretatie van djihaad, waarvan de grondslag ligt in het hierboven aangehaalde heilige vers. Als gevolg hiervan werd het doden van de schepselen Gods met het zwaard zonder een goede reden beschouwd als een teken van godsdienstigheid.

We zien hier het vreemde toeval dat terwijl de christenen in de fout vervielen met betrekking tot de rechten van de Schepper Zelf, de moslims hetzelfde deden in relatie tot de rechten van Zijn dienaren. Dat wil zeggen, in de christelijke godsdienst werd een zwak menselijk wezen verheven op het voetstuk van Goddelijkheid en werden zo de rechten van de Machtige, Zelfbestaande God geschonden, met Wie er geen gelijkenis of overeenkomst bestaat in de hemelen of de aarde. Aan de andere kant schonden de moslims, door hun ongerechtigde gebruik van het zwaard, de rechten van het menselijk ras en gaven deze afdwaling de naam djihaad.

Kortom, de christenen kozen het ene pad in het beroven van rechten, en de moslims het andere. En via dit ongelukkige toeval van deze tijd beschouwen beide groepen deze twee vormen van rechtenschending zo prijzenswaardig, dat elke groep, die in beslag genomen is door een van beide schendingen volgens zijn overtuiging, ervan overtuigd is dat zij hierdoor regelrecht naar de hemel zullen gaan en dat er naast deze weg geen betere middelen bestaan om het Paradijs binnen te treden. Niettemin, hoewel er geen gruwelijker zonde bestaat dan God Zijn ware positie te ontkennen, is het niet te bedoeling te lang te blijven stilstaan bij deze vreselijke schending van Gods rechten – een zonde waaraan het christelijke volk schuldig is. In plaats daarvan wens ik de moslims te waarschuwen voor hun heersende schending van de rechten van de mensheid.

Men moet eraan denken dat de wijze waarop de hedendaagse moslimleiders, die *maulvi's* worden genoemd, het concept van djihaad interpreteren en de wijze waarop zij de betekenis ervan uitleggen aan de gewone man, compleet verkeerd is. Het enige mogelijke gevolg hiervan is dat ze met hun zeer emotionele toespraken de wilde hartstochten van de massa samenbundelen tot een beestachtige eigenschap en hen van alle edele kwaliteiten van menselijkheid beroven. En dit is precies wat er is gebeurd.

Ik weet met zekerheid dat de mate waarin onschuldige bloed wordt vergoten door die onnadenkende en egoïstische mensen, die niet het geheim kennen waarom en om welke reden de moslims tot oorlogvoering gedwongen werden in de vroege dagen van de islam, en de zondigheid van zulke daden, geheel en al voor rekening komen van die *maulvi's*, die in het geheim door blijven gaan met het onderwijzen van die leringen, die een pijnlijk bloedvergieten tot gevolg hebben.

De ironie hiervan is dat wanneer deze *maulvi's* de overheidsbeambten van vandaag ontmoeten, buigen ze zo diep alsof ze op het punt staan zich voor hen ter aarde te werpen (*sajdah*), maar als ze met hun eigen mensen in de moskeeën zitten, hameren ze er

hardnekkig op dat dit land een land van oorlog (*dar al-harb*) is, en hebben ze het gevoel in hun hart dat het voeren van djihaad een verplichting is. Er zijn er inderdaad maar weinigen die deze door de mens gemaakte gedachte niet delen.

Deze mensen houden zo onbuigzaam vast aan hun persoonlijke concept van djihaad – een opvatting die helemaal verkeerd is en tegengesteld aan de leringen van de Heilige Koran en de Hadies – dat wanneer iemand het niet met hen eens is en het waagt zich daartegen uit te spreken, zij hem de naam *Dajjal* (Antichrist) geven en wordt hij zo gezien als iemand die het verdient vermoord te worden. Als gevolg hiervan ben ook ik sinds geruime tijd slachtoffer geworden van dit vonnis (*fatwa*). Vele *maulvi's* hebben me als *Dajjal* en ongelovige gebrandmerkt en hebben, zonder enige vrees voor de wetten van de Britse overheid, een geheim vonnis doen circuleren met de mededeling dat ik het verdien te worden vermoord en dat het niet alleen een bron van grote zegeningen is om mijn bezittingen te plunderen, maar ook om alle vrouwelijke leden van mijn gezin te ontvoeren.

Wat is de reden hiervoor? Het antwoord is dat aangezien ik de Beloofde Messias ben en ik tegen hun leringen over djihaad ben en ik de absolute onwaarheid van hun geloof in een krijgsvreemde Messias en een krijgsvreemde *Mahdi* heb blootgelegd, ik het doelwit van hun woede en haat ben geworden. Ze moeten echter constant eraan denken dat het concept van djihaad dat ze in hun hart koesteren niet correct is en dat het de eerste stap is naar het vernietigen van de banden van broederschap en liefde tussen mensen. Ze zijn zeker niet juist in hun denkwijze dat indien djihaad toegestaan was in de vroege dagen van de islam, waarom het dan nu verboden is geworden.

Ik heb twee antwoorden hierop. Ten eerste, dit is een voorbeeld van een foute redenatie, want de omstandigheden van toen en nu zijn niet hetzelfde, want de Heilige Profeet (v.z.m.h.) heeft nooit het zwaard opgenomen tegen iemand, behalve tegen hen die als eerste hun toevlucht daartoe namen, en die met diepe gevoelens van haat onschuldige en vrome mannen, vrouwen en zelfs kinderen vermoordden. Zo hartverscheurend zijn de wijzen waarop zij deze onschuldigen aflachtten, dat er zelfs nu tranen uit onze ogen komen wanneer we hierover lezen.

Wanneer we er evenzo van uit zouden gaan dat er overeenkomstig de opvattingen van deze *maulvi's* djihaad werd gevoerd, zullen we toch moeten toegeven dat er in deze tijd geen omstandigheden bestaan voor dat gebod, want er staat geschreven dat wanneer de Beloofde Messias komt, zal hij een einde maken aan een djihaad met het zwaard en alle godsdienstoorlogen beëindigen. Er is ook de profetie dat hij niet het zwaard zal opnemen, noch van enig aardse wapen gebruik zal maken. In plaats daarvan zal zijn enige wapen *du'a* (smeekbede tot God) zijn; zijn buitengewone moed zal zijn zwaard zijn; hij zal het fundament van vrede leggen en geiten en leeuwen zullen in dezelfde schoot liggen en zijn tijd zal een tijd zijn waarin vrede, liefde en menselijk mededogen oppermachtig zullen heersen.

Helaas! Hoe droevig is het dat deze mensen niet bedenken dat de Heilige Profeet 1300 jaar geleden, in zijn eigen woorden, als een van de kenmerken van de Beloofde Messias het volgende gaf: *yadi'u-l-harb*, d.w.z. wanneer de Beloofde Messias verschijnt, zal hij een einde maken aan oorlogen. Er wordt ook duidelijk hierop gewezen in het Koranische vers: ... *totdat de oorlog zijn last neerlegt* ... (47:4). Dat wil zeggen, vecht totdat de Beloofde Messias is gekomen.

Inderdaad, er bestaat nog steeds een *Sahih Bukhari*, die als het meest authentieke van alle boeken wordt beschouwd na de Heilige Koran. Laten ze het zeer zorgvuldig lezen.

O leiders en *maulvi's* in de islam! Let goed op mijn woorden. Ik zeg tegen jullie met totale oprechtheid, dat dit niet het tijdperk van djihaad (met het zwaard) is. Wees de Heilige Profeet van God niet ongehoorzaam. De Beloofde Messias die moest komen, is inderdaad gekomen en hij heeft het bevel gegeven dat jullie in de toekomst alle godsdienstoorlogen met het zwaard, die immers leiden tot massaslachtingen, moeten opgeven. Als jullie nu niet ophouden met bloedvergieten en geen einde maken aan opruiende preken, stappen jullie af van het pad van de islam. Hij die mij accepteert, moet niet alleen zulke toespraken opgeven, maar moet ze ook zien als een bron, die de toorn van God opwekt.

Ook hier ben ik met diepe spijt genoodzaakt te schrijven, dat net zoals aan de ene kant de dwaze *maulvi's* de juiste betekenis van djihaad hebben verduisterd en het gewone volk allerlei listen hebben onderwezen en de deze misdaden hebben geïdentificeerd met de naam djihaad, zo hebben aan de andere kant ook de christelijke priesters zich overgegeven aan dezelfde afdwaling. Ze hebben honderden en duizenden boekjes en pamfletten gepubliceerd, waarin ze door heel India en de noordwestelijke grensprovincie de valse opvatting hebben gepropageerd, dat de islam via het punt van het zwaard was verspreid en dat een andere naam voor islam oorlogvoering is. Het gevolg hiervan is dat de dierlijke hartstochten van de massa verder zijn aangewakkerd, omdat ze nu twee rechtvaardigingen hebben, een van de *maulvi's* en de andere is de verklaring van de christelijke priesters.

Naar mijn mening dient onze goedgunstige regering de christelijke priesters te verbieden deze gevaarlijke laster te verspreiden, die niets anders dan vijandschap en vijandelijkheid in het land tot gevolg kan hebben. Het is voor hun niet mogelijk de moslims de religie van de islam te doen opgeven door middel van deze onjuiste toeschrijvingen. In feite is de enige consequentie van deze valse lering, dat het concept van djihaad altijd vers in hun gedachten blijft bestaan en dat ze uit hun slaap worden gewekt.

Kortom, nu de Beloofde Messias is gekomen, is het de plicht van iedere moslim zich van djihaad (met het zwaard) te onthouden. Als ik niet was gekomen, zou er misschien enige rechtvaardiging zijn geweest voor dit foute concept. Echter, ik ben gekomen en een ieder is nu getuige geweest van de beloofde dag. Zij die derhalve meedoen aan godsdienstoorlogen, hebben geen excuus in de

ogen van de Almachtige. Wie ogen heeft en de Hadies leest en nadenkt over de woorden van de Heilige Koran, kan duidelijk begrijpen dat deze vorm van djihaad, die tegenwoordig door vele primitieve mensen wordt onderschreven, niet de ware islamitische djihaad is. In plaats daarvan komt deze gedachte voort uit de impulsen van de *nafs ammaara* (het dierlijke zelf dat kwaad gebiedt), of uit een onwettige drang tot het bereiken van een onmogelijke hemel, een drijfveer die nu wortel heeft geschoten onder de moslims.

Ik heb er reeds op gewezen, dat de Heilige Profeet (v.z.m.h.) tijdens zijn leven door zijn eigen voorbeeld nooit zijn toevlucht nam tot het zwaard, maar dat hij gedurende een pijnlijk lange periode de wrede vervolgingen van de ongelovigen verdroeg en een geduld tentoonspande dat buiten de grenzen van elk anders mens ligt. Niet alleen hij, maar ook zijn metgezellen bleven trouw aan zijn edele beginselen, en in gehoorzaamheid aan zijn bevel om verdraagzaamheid en volharding te beoefenen tijdens beproevingen, schikten zij zich door oprechtheid, eerlijkheid en geduld te betrachten.

Ze werden genadeloos onder de voeten van hun vijanden vertrappt, en toch slaakten ze geen kreet. Ze zagen hun kinderen voor hun eigen ogen in stukken gesneden worden en werden door middel van vuur en water gefolterd, maar toch weigerden ze kwaad met kwaad te beantwoorden en gedroegen ze zich alsof ze hulpeloze zuigelingen waren. Wie kan onder de gemeenschappen van de profeten van het verleden zelfs maar één aanwijzen die, ondanks dat zij de macht hadden terug te slaan, toch hun Heer met zo'n deemoedigheid gehoorzaamden en hun handen inhielden op de wijze zoals de gemeenschap van de Heilige Profeet dat deed?

Nogmaals, wie kan bewijzen dat er op de aarde een andere groep heeft bestaan (buiten die van de Heilige Profeet), die, ondanks dat die in het bezit was van dapperheid, mankracht, wapenkracht, het vermogen om terug te slaan en elk andere vereiste van manhaftigheid en moed, wanneer geconfronteerd met een constante vervolging en mishandeling van bloeddorstige vijanden, toch voor dertien jaar zo'n bovenmenselijk geduld en volharding tentoonspande?

Nu moet men niet het verkeerde idee krijgen dat onze Hoofd en Leider en zijn metgezellen geduldig en berustend waren vanwege hulpeloosheid. In werkelijkheid waren zijn zichzelf opofferende metgezellen in diezelfde periode van volharding gezegend met dezelfde macht en sterkte die zij lieten zien toen de toestemming voor djihaad was gegeven. En daarna verpletterden duizend jonge moslimmannen menigmaal honderdduizend doorgewinterde krijgers van de vijandelijke strijdkracht.

Dit gebeurde zo, zodat de mensen te weten zouden komen dat de verdraagzaamheid die zij in Mekka betrachtten tegenover hun moordzuchtige vijanden niet het gevolg was van enige lafheid of zwakheid van hun kant, maar louter in gehoorzaamheid aan de bevelen van hun Heer verwierpen ze het gebruik van wapens en waren bereid om als schapen en geiten geofferd te worden. Dit niveau van geduld stijgt boven het menselijk vermogen uit en zelfs als ik de geschiedenis van alle profeten van de wereld zou uitputten, dan nog kan men in geen enkele natie en onder geen enkele gemeenschap zo'n voorbeeld van sprankelende geestelijke voortreffelijkheden aantreffen.

Zelfs als we de verhalen van vroegere volken horen over het ijzeren geduld van wie ook, komt onmiddellijk in de gedachten op dat de omstandigheden van dien aard waren, dat die ons mogelijkerwijze doen geloven dat het voorbeeld van geduld dat zij toen toonden enkel en alleen gemotiveerd was uit een gebrek aan moed of een gebrek aan het vermogen terug te slaan.

Aan de andere kant verschaft het feit dat een groep, wiens harten inderdaad doordrenkt waren van de profetische geest en die het toonbeeld was van moed en onverschrokkenheid en die nog steeds vervolgd werd en wiens kinderen ongenadig werden afgeslacht en tegen wie het speer werd gebruikt en die zich desondanks onthield van vergelding tegen deze kwaden, een blijvende getuigenis van heldhaftige verdraagzaamheid. Dit werd op perfecte wijze voor dertien achtereenvolgende jaren getoond door de Heilige Profeet (v.z.m.h.) en zijn metgezellen. Het demonstreren van dit soort van geduld wanneer geconfronteerd met onophoudelijke en afschuwelijke beproevingen over een periode van dertien onafgebroken jaren, is inderdaad een ongeëvenaarde gebeurtenis in de geschiedenis. Als iemand hieraan twijfelt, laat hem dan een soortgelijk voorbeeld van geduld en zelfbeheersing van volkeren die zijn heengegaan naar voren brengen.

We moeten in gedachten houden dat zelfs in het heetst van deze buitensporige onderdrukking die zijn metgezellen werd aangedaan, de Heilige Profeet (v.z.m.h.) hen nimmer enig eigen plan voorhield om de tirannie te verlichten. Integendeel gaf hij hen de raad om steeds weer geduld te tonen onder al hun pijnlijke leed, en wanneer iemand verzocht om toestemming om terug te slaan, ontzegde hij die altijd en zei dat Allah hem geduld had bevolen. Met andere woorden, hij benadrukte altijd de deugd van geduld, totdat het gebod uit de hemel kwam om terug te slaan.

Welnu, laten de ontkeners naar een voorbeeld zoeken van dit soort van standvastigheid onder de vroegere en tegenwoordige volken, en indien ze misschien een soortgelijk geval aantreffen bij het volk van de profeet Mozes, of onder de discipelen van de profeet Jezus, laten ze dit dan aan ons kenbaar maken.

Kortom, als dit toonbeeld van geduld en hoge deugden onder de moslims aanwezig is en zij nalaten kwaad met kwaad te beantwoorden en dit hen een positie van glorie geeft boven de rest van de wereld, hoe dwaas en vreselijk ongelukkig is het dan om dit voorbeeld compleet op te geven! De onwetende *maulvi's*, moge Allah hen leiding schenken, hebben de domme massa ten zeerste bedrogen en hebben hun toegang in het Paradijs afhankelijk gemaakt van een daad die duidelijk verkeerd, genadeloos en tegen de normen van beschaafd menselijk gedrag is.

Kan het een verdienstelijke daad voor ons zijn om een pistool af te vuren, met de intentie te doden, op een persoon die, bijvoorbeeld, op de markt zijn normale bezigheden doet – een persoon die zo'n vreemdeling is voor ons, dat we niet eens zijn naam kennen en die ook ons niet kent? Is dit godsdienstigheid? Als dit een vrome daad is, dan zijn, wat betreft het verrichten van zulke daden, dieren superieur aan menselijke wezens.

Glorie zij Allah! Hoe rechtschapen waren die eerste moslims en hoeveel van de profetische geest hadden ze in hun harten, dat toen Allah hen het gebod gaf in Mekka om van vergelding af te zien, zelfs al werden ze in stukken gehakt, zij in gehoorzaamheid aan dat bevel zo lankmoedig en gedwee als zuigelingen werden, alsof ze geen kracht hadden in hun handen, noch kracht in hun armen!

Vele van hen werden op deze brute wijze vermoord: twee kamelen werden naar een bepaalde plaats gebracht en de benen van deze onschuldige aanbidders werden stevig vastgebonden aan de kamelen, die vervolgens in tegengestelde richting uiteen werden gedreven. Hierdoor werden ze in één tel als wortelen en radijzen uiteen gescheurd. Ach en wee! Hoe triest is het dat moslims, en vooral de *maulvi's*, al die voorvallen aan de kant hebben geschoven en nu de mening voorstaan dat de hele wereld hun jachtgebied is.

Net zoals een jager, die weet dat er een hert is in het bos, haar zeer onopvallend besluit op het juiste moment zijn geweer op haar afschiet, is ook het gedrag van bepaalde *maulvi's*. Ze hebben nog nooit een enkele letter van de lessen van menselijk mededogen gelezen. Integendeel, in hun opinie wordt het opzettelijk afvuren van een pistool of geweer op een niets vermoedend persoon beschouwd als een verdienstelijke daad in de islam. Waar kunnen we onder deze mensen nog personen aantreffen die, net als de metgezellen van de Heilige Profeet (moge Allah tevreden zijn met hen), ondanks hevige afranselingen, toch geduld en zelfbeheersing zullen demonstreren?

Heeft Allah ons het gebod gegeven dat we zonder bewijs van enige misdaad een fataal schot moeten lossen, of een persoon, die we niet kennen en die ons niet eens kent, in stukken moeten snijden met een mes? Kan zo'n godsdienst van Allah, de Allerhoogste, afkomstig zijn – een godsdienst die zijn aanhangers leert om een persoon, die geen zonde of misdaad heeft begaan, op zo'n wijze dood te schieten en dat ze het Paradijs kunnen bereiken door een persoon te doden die zich niet eens bezig houdt met het prediken van een concurrerende godsdienst?

Het is een reden voor droefheid en schande dat een persoon, met wie we geen vroegere vijandschap hebben, noch ooit eerder hebben ontmoet, naar een winkel gaat om spullen voor zijn vrouw en kinderen te kopen, of die zich met bepaalde andere wettige zaken bezighoudt, en dat we, zonder ergens rekening mee te houden, hem met een pistool doodschieten, en zo zijn vrouw tot weduwe maken, zijn kinderen tot wees en zijn huis tot een rouwplaats.

In welke hadies wordt deze gedragswijze goedgekeurd, of in welk vers van de Heilige Koran? Wellicht kunnen sommige *maulvi's* ons hierover inlichten. Lichtgelovige mensen hebben de naam *djihaad* horen vermelden en gebruiken het als een voorwendsel. Ze hebben gepoogd hun persoonlijke verlangens te bevredigen, of louter in een vlag van waanzin zijn er bloedige misdaden gepleegd.

Ik heb reeds geschreven dat de islam in de tijd van de Heilige Profeet zich pas toen overgaf aan het zwaard onder het gebod van Allah, toen vele moslims naar het graf werden gestuurd door de zwaarden van de ongelovigen. Op den duur eiste Allahs eergevoel dat degenen die met het zwaard leven, door het zwaard zullen sterven. Allah is buitengewoon Genereus, Genadevol en Verdragend, en is ook buitengewoon Tolerant. In laatste instantie echter, bewaakt Hij de eer van Zijn rechtschapen dienaren najverig.

Wat mij verbaast is dat in dit tijdperk, waarin niemand een moslim doodt vanwege zijn godsdienst, onder welk gebod moslims toch andere mensen doden, die niet eens een misdaad tegen hun hebben gepleegd? Waarom verbieden hun *maulvi's* hen deze onwettige handelingen, die de naam van de islam besmeuren, niet? Kijk wat voor vrede de moslims genieten onder de Britse regering. Kan iemand werkelijk deze zegen op z'n waarde schatten?

Er zullen heden nog steeds vele mensen in leven zijn, die het tijdperk van de Sikh-overheersing hebben meegemaakt. Welnu, laten ze eerlijk de benarde toestand beschrijven van de moslims en de islam onder het bewind van de Sikhs. De *azaan* (oproep tot het gebed), een vereiste inachtneming in de islam, werd op zich als een soort misdaad beschouwd. Was het voor iemand mogelijk de oproep tot het gebed met luide stem te doen en toch te ontsnappen aan de speren en lansen van de Sikhs? Zeg ons, heeft Allah nu iets slechts gedaan door ons van de zeer strenge heerschappij van de Sikhs te bevrijden en ons onder het vredige gezag van de Britse overheid te plaatsen? (Zo gauw deze regering de controle in handen nam, begonnen de moslims in de Punjab opnieuw respect en vrede te genieten.) Aangezien de beloning voor goedheid goedheid is, mogen we daarom nooit laatdunkend deze gunst die we van Allah hebben ontvangen – het vervangen van de Sikh-heerschappij – afkeuren, iets waarvoor we talloze smeekbeden hebben verricht.

Hier wens ik in het bijzonder de leden van mijn gemeenschap, die in mij geloven als de Beloofde Messias, op het hart te drukken, dat ze zich altijd afzijdig moeten houden van zulke verachtelijke gewoonten. God heeft mij als de Beloofde Messias gezonden en me gekleed in de mantel van de Messias, de zoon van Maria. Vandaar dat ik al mijn volgelingen adviseer om zich van kwaad te

onthouden en om oprecht mededogen tegenover de hele mensheid te tonen. Ze moeten hun harten reinigen van haat en kwaadwilligheid, want als ze deze prestatie volbrengen, zullen ze als de engelen worden.

Is die godsdienst die geen belichaming is van medegevoel voor anderen geen onreine en vuile godsdienst, en is dat pad dat bezaaid is met doornen van zelfzuchtigheid en vijandigheid geen walgelijk pad?

Vandaar dat hij die met mij is deze toestand moet schuwen. Ze moeten zichzelf afvragen wat ze willen van de godsdienst. Willen ze bij elke gelegenheid de onderdrukkers zijn? Zeker niet! Godsdienst dient het doel te hebben hen te helpen dat leven te bereiken, dat ligt in Allah en niemand kan dat bestaan verkrijgen, nu en in de toekomst, tenzij hun innerlijke zelf gekleurd is met de kleuren van de Almachtige. Ze moeten genade tegenover iedereen tonen omwille van God, zodat die genade tegenover hen zal worden getoond. Laten ze komen en ik zal hen een pad wijzen, dat hun licht stralender zal maken dan alle andere lichten. Dat pad is het pad dat hen gebiedt alle soorten van lage wrok en afgunst op te geven en hen beveelt mededogen tegenover de hele mensheid te tonen en zelfvernietiging in God. Daarnaast moeten ze een hoge graad van reinheid verwerven, want dat is de weg die leidt tot edelheid en aanvaarding van smeekbeden en de nederdaling van engelen met bijstand.

Die taak kan echter niet in één dag volbracht worden. Ze moeten doorgaan met het boeken van gestage vooruitgang en lering trekken uit de wasman, die eerst de kleren in een oven plaatst om te laten koken en ze daarin laat totdat de hitte van het vuur al het vuil en onreinheid van de kleren afscheidt. Hij staat 's morgens op en gaat naar de rivier en slaat het keer op keer op de stenen. Dan begint het vuil, dat zich in de stof had gepenetreerd en als het ware een deel ervan was geworden, door de hitte van het vuur en het slaan in het water door de armen van de wasman, zodanig los te raken van de kleren, dat die zo wit worden als dat ze oorspronkelijk waren.

Dit is de methode voor het reinigen van het innerlijk zelf van de mens, wiens totale verlossing afhankelijk is van dit schoonmaken van het hart. Dit is het punt dat Allah, de Allerhoogste, naar voren brengt in de Heilige Koran wanneer Hij zegt: *Succesvol is hij die haar reinigt* (91:9). Met andere woorden, die ziel die gereinigd is van alle soorten van vuil en viezigheid, heeft verlossing bereikt.

Zie! Ik ben naar jullie met de instructie gekomen, dat van nu af aan de djihaad met het zwaard tot een eind is gekomen, maar de djihaad voor de reiniging van jullie ziel is nog steeds gebleven. Dit bevel is niet van mij, maar is, integendeel, de wil van God. Denk na over die gezegdes van de Heilige Profeet (v.z.m.h.) in *Sahih Bukhari*, waarin verwezen wordt naar de Beloofde Messias en gesteld wordt dat wanneer hij zijn intrede zal doen, hij een einde aan oorlogen zal maken. Ik draag dus diegenen op die mijn gemeenschap zijn binnengetreten, om na te laten zulke verkeerde gedachten over djihaad te koesteren. Reinig in plaats daarvan jullie harten en vergroot jullie dosis menselijk mededogen en word vrienden van de noodlijdenden. Verspreid vrede op aarde, want het is door middel hiervan dat de religie van de islam terrein zal winnen. Want net zoals God, zonder de tussenkomst van normale middelen, gebruik heeft gemaakt van alle elementen en alle materie op aarde om via nieuwe uitvindingen van de tijd de stoffelijke behoeften te bevredigen, en men kan zien dat de spoorweg de paarden overtreft, zo zal Hij Zich ook niet wenden tot menselijke vermogens om de geestelijke behoeften te vervullen, maar zal de hemelse engelen tot dienstbaarheid aanzetten.

Er zullen uit de hemel vele tekenen getoond worden en er zullen vele lichtflitsen zijn, waardoor vele ogen gezichtsvermogen zullen krijgen. Uiteindelijk zullen de mensen dan beseffen, dat alle menselijke wezens en andere voorwerpen die ze als goden naast de Ene Ware God hadden genomen werkelijk vals waren. Verdraag alles daarom geduldig, want God is jaloers op Zijn Eenheid dan jullie. Verricht constant smeekbeden, dat het nooit meer zal gebeuren dat jullie tot de ongehoorzamen zullen worden gerekend.

O mijn vrienden die honger en dorst hebben naar de waarheid, luister, want dit is de dag die beloofd is sinds het begin der tijden. God zal deze gang van zaken niet toestaan langer door te gaan, wat net zoals jullie zien dat wanneer een lamp op een hoge minaret wordt geplaatst, zijn licht zich wijd en zijd uitspreidt, of wanneer er van boven bliksemflitsen komen, alle windstreken helderder worden, zo zullen ook de omstandigheden in deze dagen zijn. Want teneinde Zijn profetie te vervullen, dat de roep van de Messias door de hele wereld zal flitsen als een bliksem, of de vier uithoeken van de wereld zal oplichten als een lamp op een hoge minaret, heeft God elk essentieel middel op aarde geschapen.

Bijvoorbeeld, de spoorweg, de telegraaf, de stoomboot, voorzieningen voor overzeese post via schepen, en faciliteiten voor het reizen over land en zee zijn allemaal op perfecte wijze door Hem ingesteld. Al deze voorzieningen zijn in bestaan gebracht voor de vervulling van de profetie, dat de uitnodiging van de Beloofde Messias elk deel van de wereld als bliksem zal verlichten. En de minaret van de Messias die in de Hadies staat vermeld, wijst in werkelijkheid op het feit, dat de stem en licht van de Messias op de wereld zullen stralen, net zoals het licht en de stem van een statige minaret snel over grote afstanden worden gedragen.

Om deze reden vormen de spoorweg en de telegraaf, het stoomschip en de postdiensten en elk systeem voor een gemakkelijke verspreiding en voor reiscomfort, in de tijd van de Beloofde Messias, een opmerkelijk teken, waarvan vele profeten voorheen gewag hebben gemaakt. Ook de Heilige Koran heeft over dit teken gesproken in het vers: *En de kamelen zullen verlaten worden*

(81:4). Dat wil zeggen, het tijdperk van de universele uitnodiging, dat de tijd van de Beloofde Messias is,¹ zal het tijdperk zijn waarin er geen gebruik meer zal worden gemaakt van kamelen, hetgeen betekent dat er een andere vorm van transport uitgevonden zal worden, zodat de kamelen overbodig worden. Deze profetie staat ook opgenomen in een hadies, die ook zegt dat de kamelen verlaten zullen worden (in een toekomstig tijdperk). We mogen hier opmerken dat dit teken niet verleend is aan het tijdperk van enig ander profeet.

Wees dus dankbaar dat er voorzieningen zijn getroffen in de hemel voor de verspreiding van licht. Er is ook een plotselinge toename van aardse zegeningen. Reizen en wonen zijn nu bijvoorbeeld comfortabel geworden, en jullie genieten in alle andere dingen een gemak, dat jullie vaders en grootvaders nimmer hebben meegemaakt. Het is alsof de wereld in een nieuwe is getransformeerd: vruchten van een bepaald seizoen zijn nu het hele jaar door verkrijgbaar, een reis van zes maanden kan nu in enkele dagen volbracht worden; nieuws van honderden kilometers afstand kan nu in een uur verkregen worden; er bestaan allerlei machines en voorzieningen die elke taak gemakkelijker maken om uit te voeren; als u wil dan kunt u net zo comfortabel per trein reizen als dat u door uw boomgaard wandelt.

Is dit alles niet een bewijs van een revolutie op aarde? Net zoals er dus een miraculeuze revolutie heeft plaatsgevonden op aarde, zo heeft de Almachtige God het gewild, dat er een gelijksoortige gebeurtenis geschapen zou worden in de Hemel, en deze beide fenomenen dienen als tekenen van het tijdperk van de Beloofde Messias. Er wordt in een openbaring van mij geweest op deze zelfde tekenen, die men in mijn boek *Barahin Ahmadiyya*, twintig jaar geleden geschreven, kan vinden. Het loopt als volgt: *Zowel de aarde als de hemelen zijn als een smalle bundel ineengesloten. Dit was een verborgen juweel, maar Wij hebben beide bundels opgelegd in de tijd van de Beloofde Messias en hebben beide juwelen aan de wereld onthuld.*²

Laten we tenslotte eraan denken dat, hoewel ik duidelijk in deze publicatie heb geschreven dat er tegenwoordig een gebruik heerst onder de moslims van het aanvallen van niet-moslims, hetgeen djihaad wordt genoemd, dit tegengesteld is aan de djihaad van de sharia (islamitische wet). Bovendien is het in strijd met de geboden van God, Zijn apostel en is het een onmiskenbare overtreding.

Maar aangezien deze praktijk in vele moslimlanden krachtig wordt hooggehouden en een diepgewortelde gewoonte is geworden, is het daarom nu moeilijk geworden om hier gemakkelijk afstand van te doen. Wellicht kan degene die een dergelijk advies geeft als een dodelijke vijand worden beschouwd en kunnen ze hem met een oorlogachtige woestheid een snelle dood willen geven.

Inderdaad, er is een methode die nu in mijn gedachten speelt en die is gericht aan de eerwaarde *Amir* van Kabul, wiens ontzagwekkende waardigheid zo'n grote invloed heeft op het volk van Afghanistan, een invloed die waarschijnlijk geen vorige Afgaanse *Amir* heeft genoten. Mijn voorstel is dat de geachte *Amir* alle bekende religieuze leiders (*ulama*) bijeen moet roepen op een centrale plaats om over djihaad te discussiëren, en via hen kan het gewone volk gewaarschuwd worden voor hun fouten (m.b.t. djihaad). Verder, als er enkele pamfletten in de Pushto-taal worden samengesteld door deze leiders en alom gepubliceerd worden in dit land, dat lijdt het geen twijfel dat deze handelwijze een diepe invloed zal hebben op de geest van het volk, en de hartstochten die de onwetende *mullah's* (godgeleerden) onder de gewone mensen hebben aangewakkerd, zullen langzamerhand verdwijnen. Zonder twijfel zullen de eigen onderdanen van de geëerde *Amir* met rampspoed te kampen krijgen indien hij zijn aandacht niet richt op deze belangrijke hervorming, en het uiteindelijke gevolg zal problemen voor elke regering zelf zijn, indien zij blijft zwijgen over zulke uitspraken van de *mullah's*.

Want het is vandaag de dag de gewoonte van deze *mullah's* en *maulvi's* om een persoon of een groep als ongelovigen te brandmerken om het minste verschil van mening over een religieuze zaak, en dezelfde uitspraak (*fatwa*) over djihaad etc. die ze tegen de echte ongelovigen hebben gedaan, heeft zich tot deze persoon of groep uitgestrekt.

In dit opzicht is dus de *Amir Sahib* zelf niet veilig zijn voor deze uitspraken, want het is mogelijk dat deze *mullah's* zich op een gegeven moment over hem gaan ergeren over een onbelangrijke zaak en ook hem buiten de grenzen de islam gooien, en een gelijksoortig vonnis van djihaad tegen hem uit doen gaan, die ze gewend zijn te schrijven tegen de ongelovigen.

Zonder twijfel vormen die mensen, in wiens handen het maken van gelovigen en ongelovigen ligt en het uitvaardigen van verklaringen van djihaad tegen hen, een zeer gevaarlijke groep, tegenover wie de *Amir Sahib* zich niet zelfingenomen mag voelen, want ze zijn voorzeker de bron van opruiing tegen elke regering. Het hulpeloze gewone volk staat onder hun controle en de hendel van hun harten ligt in hun handen. Zij kunnen hun handen in elk gewenste richting doen opgaan en onmiddellijk een verschrikkelijke oproer teweegbrengen.

¹ Ik heb keer op keer geschreven, dat de Beloofde Messias niet de Israëlitische profeet is, maar iemand die in zijn natuur en geest is gekomen. Aangezien de Heilige Profeet (v.z.m.h.) in de Thora aangeduid staat als de gelijkenis van de profeet Mozes, was het vereist dat er een Messias zou komen aan het einde van het Muhammadi stelsel, net zoals dit gebeurde in het Mozaïsche stelsel. – Auteur.

² Is het niet waar dat in dit tijdperk de bundel van de aarde in zo'n mate geopend is, dat duizenden nieuwe waarheden, nieuwe uitvindingen en nieuwe machines met toenemende regelmaat in bestaan worden gebracht? Met betrekking tot deze bundel, hebben zelfs de profeten van het verleden voorspeld, dat kinderen en vrouwen openbaringen zullen ontvangen en dat dat het tijdperk van de Beloofde Messias zal zijn. – Auteur.

Het is derhalve geen zondige zaak indien de simpele massa bevrijd wordt uit de klauwen van deze *mullah's* en op zachte wijze de juiste betekenis van djihaad aan het verstand wordt gebracht.

De islam heeft de moslims nooit onderwezen om als dieven en rovers te worden en onder het mom van djihaad hun lage egoïstische verlangens te bevredigen. Bovendien, aangezien djihaad, in lijn met de leringen van de islam, alleen toelaatbaar is via een decreet van de koning – en het gewone volk weet dit – bestaat er daarom het gevaar dat die mensen die de waarheid niet kennen, zeer goed de *Amir Sahib* zelf de schuld kunnen geven van het oogluikend toezien van al deze gebeurtenissen.

Derhalve rust de plicht op de *Amir Sahib*, dat hij zo ver het mogelijk is krachtig en welluidend moet strijden om dit soort van vonnissen te verbieden. Op deze wijze zal het feit dat de *Amir Sahib* vrij is van schuld stralen als de zon en zullen zegeningen hem toekomen. Onder de plichten die we verschuldigd zijn aan de dienaren van God, is er geen grotere goedheid dat de halzen van de onderdrukten te verlossen van de zwaarden van de overtreders. Daarnaast zijn velen van deze slag en velen die krijgers willen worden om met het zwaard te zwaaien, inderdaad Afghanen, die een aanzienlijk deel uitmaken van het thuisland van de *Amir*. God, de Allerhoogste, heeft hem in de gelegenheid gesteld deze prijzenswaardige hervorming te laten opschrijven in zijn boek van goede daden, en ook om zoveel als mogelijk het Afghaanse volk te zuiveren van deze barbaarse gewoonten, die een smet vormen op de schone naam van de islam.

Hoe het ook zij, de Beloofde Messias is nu gekomen. Welnu, God, de Allerhoogste, zal hoe dan ook die middelen creëren, die de aarde in dezelfde mate met rechtvaardigheid, vrede en gemoedsrust zullen vullen, als dat zij overladen is met tirannie en het aflsachten van onschuldige mensen. Gezegend zij die *Amir* en die koning, die deze gunst deelachtig zijn.

Tenslotte wens ik als dienstbetoon een zeer bijzonder verzoek te richten aan mijn goedgunstige regering, en hoewel ik weet dat onze regering wijs en intelligent is, beschouw ik het desondanks als mijn plicht, dat als er een goed plan in gedachten komt, ik dat moet presenteren, zodat het het welzijn ten goede zal komen, niet alleen van de regering, maar ook van het volk in het algemeen. Naar mijn mening is het een zeker en onbetwistbaar feit dat deze barbaarse gewoonte, die gemeengoed is onder de Afghanen van de grensstreek en die op een dag zal leiden tot de moord van een of ander onschuldig persoon, toegeschreven kan worden aan de twee oorzaken, die ik hierboven heb beschreven.

In de eerste plaats hebben we die *maulvi's*, in wiens overtuigingen zich de leerstelling heeft geïnfiltrerd, dat het doden van een niet-moslim, in het bijzonder een christen, een bron van grote zegeningen is, en dat een persoon door deze daad prachtige geestelijke zegeningen in het Paradijs zal genieten, die hij niet via het gebed (*salah*), de bedevaart (*hajj*), de liefdadigheid (*zakah*), of andere religieuze handelingen kan verkrijgen. Ik weet zeker dat deze mensen in het geheim de oren van de gewone mensen volgieten met deze doctrine. Inderdaad, door dag en nacht te luisteren naar deze valse lering, worden hun emoties tot zo'n hoogte aangewakkerd, dat er nauwelijks nog enig verschil bestaat tussen hen en wilde dieren. Deze invloed op hun gedachten is zo krachtig, dat ze als beesten worden; zelfs geen atoom van mededogen resteert er nog in hun harten, en als gevolg van deze genadeloosheid plegen ze zulke wanstaltige moorden, dat de mensen rillen van afschuw.

Hoewel er in de grensstreken en in Afghanistan een overvloed is aan *maulvi's*, die deze kwade lering propageren, ben ik nog steeds van mening dat ook de Punjab en India niet verstoken zijn van *maulvi's* van deze slag. Zelfs als de koninklijke regering bevestigd heeft dat alle *maulvi's* van dit land verstoken en vrij zijn van dit soort gedachten, dient er echter zeker een tweede blik geworpen te worden op deze overtuiging. Het is mijn weloverwogen mening dat vele onwetende, opvliegende *mullahs*, die de moskeeën regelmatig bezoeken, gevuld zijn met dergelijke onreine ideeën.

Indien ze gedachten koesteren die in lijn zijn met de leiding van het heilige woord van God, de Allerhoogste, dan acht ik hen vrij van verwijt, omdat de mens in werkelijkheid in zekere mate verschoond wordt in zaken met betrekking tot het geloof. Ik verzeker echter met volle overtuiging, dat net zoals ze de weldadigheid van de regering vergeten zijn en verborgen vijanden daarvan zijn geworden, ondanks haar rechtvaardigheid en eerlijk handelen, zo zijn ze ook vijanden van God en ook rebellen geworden, want ik heb reeds duidelijk uitgelegd, dat er niets aanwezig is in het woord van God, wat ons onderwijst om moedwillig zondeloze mensen te doden. Een ieder die zo'n mening van onrechtmatige moord voorstaat, is een afvallige van de islam.

In mijn opinie is de tweede oorzaak van deze laaghartige moorden, die onder het mom van krijgshaftigheid in de islam gepleegd worden, die christelijke priesters, die met klem de valse propaganda beamen, en zelfs hierin de grenzen overschrijden, dat djihaad (met het zwaard) een bevelende plicht is in de islam, en dat het doden van niet-moslims grote zegeningen zal brengen tot de moslims. Ik geloof vast dat de bewoners van de noordwestelijke grensgebieden zelfs geen idee hadden van dit concept van djihaad, maar, ironisch genoeg, waren het de christelijke priesters die hen hierop attendeerden. Een sterk oordeel ter ondersteuning van mijn stelling is het feit, dat deze pamfletten en boeken vroeger door christelijke priesters werden uitgegeven, en men nauwelijks hoorde van gevallen van dit onrechtvaardige doden van niet-moslims. Men kan in feite zelfs zeggen dat dit gedrag niet bestond.

Echter, toen de Sikh-heerschappij vervangen werd in dit land door het Britse gezag, waren de moslims in het algemeen in de wolven door deze revolutie, en waren de bewoners van het noordwestelijk grensgebied in het bijzonder verrukt. Maar toen de christelijke priester Vader Findal zijn boek *Mizan ul-Haqq* (De maat van de waarheid) schreef in 1849, en dit rondging door heel India, de Punjab en de noordwestelijke grensstaten, een boek niet alleen lasterlijke woorden tegen de islam en de Boodschapper

van de islam bezigde, maar ook ruchtbaarheid gaf aan de valse aantijging onder honderden en duizenden mensen, dat het doden van niet-moslims niet alleen wettig is in de islam, maar ook onbegrensde zegeningen brengt tot degenen die dit doen, werden de primitieve bewoners van het noordwestelijk grensgebied, die zeer onwetend zijn over de leringen van hun godsdienst, plotseling wakker toen ze dit hoorden en raakten in hun gedachten ervan overtuigd, dat het inderdaad een grote bron van zegeningen is om niet-moslims te doden.

Na ampele overweging ben ik tot de conclusie gekomen, dat de oorzaak van deze ongerechtigde incidenten en felle haat die gecreëerd werd in de harten van de mensen van de grensstreek, die boeken waren van de christelijke priesters, waarin ze verhitte taal gebruikten, en ze werden zo wild enthousiast in het herhaaldelijk herinneren van de mensen aan djihaad, dat de wijdverspreide populariteit van het boek *Mizan ul-Haqq* en zijn giftige invloed de regering er in 1867 toe aanzetten noodgedwongen het Besluit 23 van 1867 af te kondigen, waarin gestreefd werd deze oorlogachtige neiging uit de gedachten van de noordwestelijke grensbewoners te verwijderen. Deze specifieke wet werd voor de zes stammen van het noordwestelijk grensgebied afgekondigd, en de regering was optimistisch dat dit een einde zou maken aan deze onwettige incidenten.

Het is echter triest om te zeggen, dat hierna de ophitsende en walgelijke werken van Vader Imam ud-Din van Amritsar en van andere christelijke priesters ook veel geweld hebben aangedaan aan de onderlinge liefde en saamhorigheid, die vroeger bestonden in het land. Zo was het dus, en de boeken van deze christelijke priesters, waarover ik niet hoeft uit te wijden, stonden niet achteraan in het planten van het zaad van haat in de harten van de mensen. Met andere woorden, deze mensen werden een groot obstakel op de weg van het sociale beleid van de regering voor welzijn voor iedereen. Deze handeling van de kant van de regering, van de moslims niet verhinderen in antwoord op zulke boeken sterke taal te gebruiken, mag toegejuicht worden, en bij het weerspreken van dit venijnige taalgebruik gebruikten ook de moslims in zekere mate ruwe taal.

In feite werd dat bijtende taalgebruik een stralend bewijs van de ruimdenkendheid van de regering. Hierdoor werden de conflicten, die als gevolg van dergelijke lasterlijke en smadelijke boeken verwacht werden, in de kiem gesmoord vanwege de goede intenties van de regering en haar toepassing van rechtvaardigheid.

Hoewel ik dus aan de ene kant helaas gedwongen ben het feit toe te geven ten aanzien van de moslimse *mullah's*, dat ze vanwege hun foute concept van djihaad de mensen van het noordwestelijk grensgebied onderwezen hebben, dat het toegestaan is hun zwaarden rood te kleuren met het bloed van de beampten van een goedgunstige regering en zo onrechtmatig schade toebrengen aan hun eigen welmenende regering, ben ik aan de andere kant net zo bedroefd te zeggen dat de Europese *mullah's*, nl. de christelijke priesters, deels de schuld op zich moeten nemen van het opstoken van de harten van lichtgelovige mensen via hun ongegronde en felle werken, die zelfs tegengesteld zijn aan de feiten. Bij talloze gelegenheden hebben ze hun kritiek op djihaad gepubliceerd, en hebben in de harten van de barbaarse moslims de gedachte ingeprent, dat djihaad volgens de religie van de islam zo'n prijzenswaardige daad is, dat het een onmiddellijke toegang tot het paradijs verschaft. Als deze eerwaarde priesters geen kwade bedoelingen hadden, dan was het voor hen verplicht de djihaad van de profeten Mozes en Jozua te vergelijken met die van de heilige profeet Mohammed (v.z.m.h.). Welnu, als ik de moslimse *maulvi's* zou moeten beschuldigen van verantwoordelijk te zijn voor het aanzetten van de moslimmassa tot dit grote kwaad, eist mijn rechtvaardigheidsgevoel dat ik ook moet erkennen tot in welke grote mate de werken van deze christelijke priesters deels schuldig zijn aan het aanstichten van deze opruiing.

Helaas hebben vele onwetende mensen zelf zich tot aparte groepen gevormd en stellen de Britse regering voor grote problemen. Ik denk dat het beste plan om deze moeilijkheden op te lossen, dat plan is welke onder vergelijkbare omstandigheden werd toegepast door de Turkse regering. Dat wil zeggen, als experiment zal elke groep voor enkele jaren geheel belet worden bijtende of venijnige taal in hun werken of toespraken te gebruiken, hetzij impliciet hetzij expliciet, tegen elke andere godsdienst. Natuurlijk is het een ieder toegestaan de schoonheden van zijn godsdienst zoveel als hij wil te verkondigen. Op deze wijze zal er een einde komen aan het zaaien van nieuwe vormen van haat, oude wrok zal vergeten worden en de mensen zullen zich opnieuw wenden tot gevoelens van onderlinge liefde en goedwilligheid. Wanneer daarnaast de mensen van het noordwestelijk grensgebied zullen aanschouwen dat onderlinge liefde en genegenheid diep wortel hebben geschoten in de harten van de mensen, zullen ze uiteindelijk hierdoor beïnvloed worden en een sympathie voor christenen ontwikkelen, die een moslim nu voelt voor zijn moslimbroeder.

Mijn tweede voorstel is dat indien de *maulvi's* van de Punjab en India werkelijk tegen het voeren van djihaad zijn, dan moeten ze dit duidelijk te maken door pamfletten samen te stellen voor een brede verspreiding. Er is echter een belangrijke eerste voorwaarde om dit uit te voeren, en dat is dat het met een oprecht hart en enthousiasme gedaan moet worden en niet uit hypocrisie.

Moge vrede nederdalen op hem die de rechte leiding volgt.

Mirza Ghulam Ahmad van Qadian
De Beloofde Messias
22 mei 1900.

Djihaad in de Heilige Koran en de Hadies

De Heilige Koran

Djihaad is een Arabisch woord waarvan de betekenis hier uitgelegd zal worden in het licht van het Arabisch woordenboek, de Heilige Koran en de Hadies.

De stam *jahada* betekent 'inspannen'. *Juhd* betekent kracht of inspanning. *Djihaad* is afgeleid van *djaada* en de betekenis die ervan wordt gegeven in de *Mufradat* van Raghīb, het klassieke woordenboek van Koranische termen, is als volgt:

“Zijn kracht aanwenden in het verdrijven van een vijand. *Djihaad* bestaat uit drie vormen: tegen een zichtbare vijand; tegen de duivel; en tegen de eigen ik.”

(Pagina 100, in paragraaf *De letter j gevolgd door de letter h*)

Het Arabisch-Engels lexicon van Lane zegt onder *djihaad*:

“*Djihaad*, onbepaalde wijs van *jahada*, duidt in juiste zin op het gebruik of aanwenden van iemands uiterste kracht, inspanningen, pogingen of vermogens, in strijd met een voorwerp van afkeuring; en hiervan bestaan drie soorten, namelijk, een zichtbare vijand, de duivel, en de eigen ik; deze worden alle omvat door de term zoals die in de Koran 22:77 wordt gebruikt.”

De Koran.

Het is vanuit de Koran duidelijk dat het woord *djihaad* daarin wordt gebruikt in de betekenis van 'streven' of 'inspannen'.

1. “Degenen die zich inspannen (*jahada*) voor Ons, Wij zullen hen in onze wegen leiden” (29:69). Hier is de betekenis het leveren van een geestelijke inspanning om nabijheid tot God te bereiken.
2. “En degene die zich inspant (*jahada*), hij spant zich slechts in voor zijn eigen ik” (29:6). Ook hier is de betekenis een strijd voor zelfreiniging.
3. “Wij hebben de mens bevolen goed te doen tegenover zijn ouders. Maar indien zij met u *strijden* (*jahada*) om datgene te aanbidden waarvan u geen kennis heeft [d.i. valse goden], gehoorzaam hen dan niet” (29:8). Hier is de betekenis 'discussiëren' of 'redetwisten', en wordt voor een handeling van ongelovigen gebruikt.
4. “Strijd voor God een ware strijd (*djihaad*).” (22:78)
5. “Gehoorzaam de ongelovigen en de huichelaars niet, en strijd daarmee [d.i. de Koran] tegen hen een machtige strijd (*djihaad*).” (25:52)

Deze beide verzen gebieden om *djihaad* aan te wenden. Het eerste wijst op een *djihaad* voor het bereiken van nabijheid tot God. Het tweede maakt melding van een *djihaad* tegen de verwerpers van de islam, niet door het zwaard, maar door middel van de Koran zelf. Het wordt een 'machtige *djihaad*' genoemd en het is een voortdurende plicht.

6. Tegenover het woord *djihaad* gebruikt de Koran *qu'ud* in de tegengestelde betekenis, en het verduidelijkt de betekenis van *djihaad* zelf.

“Die gelovigen die *neerzitten*, niet gehandicapt door letsel, zijn niet gelijk aan degenen die *djihaad* verrichten op de weg van God met hun rijkdom en levens.” (4:95)

Qu'ud betekent blijven zitten en lui zijn. *Djihaad* is het tegenovergestelde hiervan en betekent 'een volle inspanning doen' zelfs ten koste van je eigen leven.

(*The Ahmadiyya Case*, p. 253-254.)

De Hadies

Net zoals de Heilige Koran het woord *djihaad* in een zeer ruime zin gebruikt, zo gebeurt dat ook in de Hadies.

1. “De Heilige Profeet heeft gezegd: Verricht *djihaad* tegen de afgodendienaren met jullie rijkdommen, leven en tong.” (*Mishkat*, Boek van *Djihaad*, hfst. 1, par. 2)
2. “Aan de Heilige Profeet werd gevraagd: Welke *djihaad* is de beste? Hij zei: Hij die *djihaad* verricht tegen de afgodendienaren met zijn rijkdom en leven.” (Ibid.)

3. “Een groep moslimsoldaten ging [na een veldslag] naar de Heilige Profeet. Hij zei: Welkom, jullie zijn van de kleinere *djihaad* naar de grotere *djihaad* gekomen. Men zei: Wat is de grotere *djihaad*? Hij zei: De strijd van een dienaar tegen zijn lage begeerten.”
(*Al-Tasharraḥ*, deel 1, p. 70)
4. “De Heilige Profeet heeft gezegd: De grootste *djihaad* is het spreken van de waarheid tegen een tiran.”
(*Mishkat*, Boek van Regeren en Oordelen, hfst. 1, par. 2)
5. “De Heilige Profeet heeft gezegd: Verricht *djihaad* tegen jullie begeerten zoals jullie *djihaad* verrichten tegen jullie vijanden.”
(*Mufradat*, onder de wortel *j-h-d*, p. 100)
6. “De Heilige Profeet heeft gezegd: Verricht *djihaad* tegen de ongelovigen met jullie handen en tongen.” (Ibid.)
7. “*Djihaad* bestaat uit vier dingen: het opdragen wat goed is, het doen van het slechte verbieden, het spreken van de waarheid in een situatie van beproeving, en een slechtdoener vijandig zijn.”
8. “De meest voortreffelijke *djihaad* is de Hadj.”
(*Bukhari*, Boek van Offers, 25:4)
9. “Een *mujahid* [iemand die *djihaad* verricht] is hij die tegen zijn eigen ik strijdt om God te gehoorzamen.”

Deze ahadis maken duidelijk dat *djihaad* zich tot het uiterste inspinnen betekent, hetzij door middel van je rijkdom, of tong, of handen, of leven, of het nu tegen je begeerten is, of tegen een zichtbare vijand, of het doel ervan nu het bereiken van nabijheid tot God is, of om het woord van God te verspreiden. Samenvattend, de Heilige Koran en de Hadies spreken van drie soorten van *djihaad*:

- i. Een grote *djihaad*;
- ii. De grootste *djihaad*;
- iii. Een kleinere *djihaad*.

De eerste twee verricht men constant, terwijl de derde, die een *djihaad* door middel van het zwaard omvat, slechts ondernomen wordt wanneer aan specifieke voorwaarden wordt voldaan.
(*Ibid.* p. 256-257.)

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad's opvattingen over *djihaad*

1. “Men dient te weten dat het woord *djihaad* afgeleid is van *juhd*, en betekent *zich inspinnen*. Het wordt vervolgens in metaforische zin gebruikt voor de godsdienstoorlogen.”
(*Government Angrezi aur Jihad*, p. 3)
2. “Wat betreft de middelen en maatregelen die aangewend moeten worden, of het nu voor een fysieke oorlogvoering is of een geestelijke oorlogvoering, of de strijd nu gebeurt met het zwaard of met de pen, het volgende vers is voldoende om ons te leiden: “Maak voor hen [de vijand] elke kracht gereed wat u kan’ [de Koran 8:60]. In dit vers machtigt God ons alle geschikte middelen aan te wenden tegen de vijand en die methode te gebruiken die wij de beste en meest effectieve achten.”
(*Majmu'a Ishtiharat*, vol. 1, p. 360)
3. “Deze tijd is ook bedoeld voor een soort van *djihaad*. Ik blijf op tot zo laat als 3 uur in de ochtend. Een ieder moet hieraan meedoen en voor de behoeften van de godsdienst en voor religieuze taken moeten zij dag en nacht tot één maken.”
(*Malfuzat*, deel 4, p. 196)
4. “Dit is een tijd van geestelijke oorlogvoering. Een gevecht met de duivel is aan de gang. De duivel bestormt het fort van de islam met al zijn wapens en plannen. Hij wenst de islam te verslaan. Maar God heeft deze Beweging opgericht om de duivel in deze tijd tijdens zijn laatste gevecht te verslaan.”
(*Malfuzat*, deel 5, p. 25)
5. “De *djihaad* van deze tijd is juist het propageren van de islam en het weerleggen van de aantijgingen van de critici [van de islam], het verspreiden van de schoonheden van de ware godsdienst, de islam, over de wereld, en de echtheid van de Heilige Profeet aan de wereld openbaar maken. Dit is *djihaad*, totdat God andere omstandigheden op de wereld schept.”
(Brief van Hazrat Mirza, aangehaald in *Ruhani Khaza'in*, vol. 17, p. 17)

6. “De christelijke missionarissen zijn een gevaarlijke oorlog tegen de islam begonnen. Zij zijn met speren op het strijdveld gekomen die pennen zijn, geen zwaard en geen kanon. Het wapen waarmee wij dus het veld moeten betreden is de pen en de pen alleen. Wij geloven dat het de plicht van iedere moslim is om deel te nemen aan deze strijd.”
(*Malfuzat*, deel 1, p. 217)
7. “In ons tijdperk is de pen tegen ons opgenomen. Het is via de pen dat ons pijn en leed is aangedaan. Als reactie daarop is de pen het ding dat ons wapen is.”
(*Malfuzat*, deel 1, p. 44)

Hazrat Mirza over djihaad met het zwaard

1. “Men dient te weten dat de Heilige Koran niet willekeurig het gebod geeft te vechten. Het geeft alleen het gebod te vechten tegen mensen die anderen verhinderen in God te geloven en hen tegenhouden Zijn geboden te gehoorzamen en Hem te aanbidden. Het geeft het gebod te vechten tegen degenen die de moslims zonder reden aanvallen, hen uit hun huizen en landen verdrijven, en mensen verhinderen moslims te worden. Dit zijn degenen over wie God toornig is en de moslims moeten tegen hen vechten als ze er niet mee ophouden.”
(*Nur al-Haqq*, vol. 1, p. 46)
2. “Kortom, de islamitische gevechten vallen slechts in drie categorieën; voor zelfverdediging; voor bestraffing, d.w.z. bloed voor bloed; voor het verkrijgen van vrijheid, d.w.z. de macht breken van degenen die bekeerlingen tot de islam doden. Aangezien er geen richtlijn is om een persoon tot het geloof te dwingen door middel van dwang en moorddreiging, is het helemaal nutteloos en zinloos om op een bloedvergietende Mahdi of Messias te wachten, want het is niet mogelijk dat zo'n persoon kan komen, tegen de leringen van de Koran, en de mensen via het zwaard tot moslims maakt.”
(*Masih Hindustan Mein*, p. 18-19)
3. “Het is ons geboden dezelfde soort van maatregelen te treffen om de ongelovigen tegemoet te treden zoals zij dat doen om ons te confronteren. Of dat wij hen behandelen zoals zij ons behandelen, en zolang zij het zwaard niet tegen ons opnemen, nemen wij het tot dan niet tegen hen op.”
(*Haqiqat al-Mahdi*, p. 28)
4. “Tijdens de eerste dagen van de islam waren defensieve oorlogen en fysieke gevechten ook noodzakelijk, omdat degenen die de islam predikten in die dagen reactie ontvingen, niet door rede en argumenten, maar door het zwaard. In antwoord daarop moest het zwaard dus noodgedwongen gebruikt worden. Maar in deze tijden wordt het zwaard niet als reactie gebruikt, maar de pen en het argument worden gebruikt om te islam te bekritisieren. Dit is de reden waarom het in deze tijd God heeft behaagd dat het werk van het zwaard door de pen wordt gedaan, en dat de tegenstanders verslagen worden door via schrijven tegen hen te strijden. Vandaar dat het nu niet meer gepast is om de pen met het zwaard te beantwoorden.”
(*Malfuzat*, deel 1, p. 59)
(*Ibid.*, p. 266-268.)

De Beloofde Messias zal de ongelovigen niet met het zwaard bestrijden

“De doctrine die in het algemeen hoog wordt gehouden door de godgeleerden is, nl. dat de Beloofde Messias uit de hemel zal neerdalen en tegen de ongelovigen zal strijden, en de schatting niet zal accepteren en alleen de keuze tussen dood en islam zal aanbieden, is absoluut verkeerd en staat bol met alle soorten van dwaling en slechtheid, en is totaal in strijd met de Heilige Koran en is slechts een verzinsel van de bedriegers.”
(*Nur al-Haqq*, deel 1, p. 67)